

BUREAU EN REDACTIE:
DRUKKERIJ COLLÉE
(Naaml. Maatsch.)
— TONGEREN.
Postcheeks rekening n° 84855.
Telefoon 12
Abonnementsprijs : fr. 9.00 per jaar,
vooraf betaalbaar.
20 centiemet het nummer.

DE POSTRIJDER
DER PROVINIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN:
Prijs per regel i fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie
nieuws fr. 1.00
Nouvellen en doodsberichten fr. 2.00
KLEINE AANKONDIGINGEN:
van 1 tot 4 regels fr. 1.50
Elke regel meer fr. 0.25
Voor meer dan één inlassing prijs
volgens akkoord.
Alle aankondigingen en mededeelingen
moeten ons toekomen voor donderdag
middag.

TONGEREN 13 JUNI 1925.

Tooneelhebbertij.

Te allen tijde heeft de tooneelkunst bij
het gewone volk in hooge graven gestaan;
de meeste leden onzer liefhebbersgezels-
chappij zijn dan ook volksjongens. Van
wege de betere en leidende standen was en
is de belangstelling veel geringer en, daar-
toe van die klassen hoofdzakelijk; de finan-
ciele steun moet komen, is het aan die
overschilligheden te wijten dat onze dilet-
tant-vereenigingen, bij gebrek aan mid-
delen niet steeds hunne plannen kunnen
verwezenlijken. Over tooneelhebbertij
heerschen bij die menschen heel wat on-
juist opvattingen, die op kleine plaatsen
gevoerd zijn tot diep ingewortelde voor-
oordelen, vooral daar waar liefhebbers op-
treeden. Voor een groot deel zijn deze ver-
keerde voorstellingen te wijten aan het
feit, dat die lui niet het minste benul heb-
ben van hetgeen soms gevraagd wordt van
den offeringsgeest, de wilskracht der
tooneelhebbertij. Velen zelfs die ook regel-
matig de vertooningen bijwonen, financieel
de kringen steunen en er ook iets voor over
hebben, kunnen zich niet de minste idee
vormen van de buitengewone kraachtspan-
ning, die er geischt wordt van een tooneel-
leider en zijn spelers, er ze drie of vier
vertooningen kunnen geven, waarop de
eene en andere niet-werkende leden aan-
sprake moeten te mogen maken, voor de
soms heel geringe bijdrage, die ze jaar-
lijks in de kas van de kring moeten doen.

De opvoering die de bekroning is van een
werk, dat sinds weken en weken in voor-
bereiding was. Slechts weinigen kunnen
gissen welke zware taak op de schou-
ders rust van den tooneelmeester, eener
dilettanten-vereeniging. Hij zelf is meestal
jemand, die zich door eigen studie ovel-
door bijzonderen aanleg voor het tooneel,
opgewerkt heeft tot den vertrouwensoep-
ster, waarmee zijn makkers hem bekleden
hebben.
De moeilijkheden beginnen voor hem
met de keuze van het stuk. Past het voor
het publiek, dat de vertooningen gewoon-
lijk bijwoont? Kan hij met spelers, waar-
over hij beschikt, de rollen op besnoeiijke
wijze bezetten? Zal de kas der maatschap-
ping toelaten de rollen te spelen? De vraag
die hij moet beantwoorden alvorens den
tooneelmeester te kiezen, is: Hoeveel kan
hij daarna bijkijken en hoeveel moet hij
betreft de rolverdeling, opdat niemand
zich gekrenkt voele. Dan nog
eerst begint de eigenlijke instudering van
het stuk.
Wat hierbij van den tooneelmeester
geveerd wordt is niet te zeggen in een paar
woorden: de moeilijkheden zijn te talrijk
en te verschillend om er over uit te
wenden. Laat ons alleen zeggen dat hij het
stuk moet interpreteren, om het volgens zijn
opvattingen te laten spelen. Daar hij in
hoofdbekeringen zeer dikwijls te werken
heeft met weinig gevormde werkers, kan
men zich een flauw denkbeeld vormen
van het geduld en de groote dosis zelfbe-
heersching die hij moet bezitten. Daarop
volgen weken lang, bij koude, regenachtige
winteravonden, vermits de vertooningen
niet in de winteravonden plaats vinden,
de herhalingen. Men rijkt en indermaats
hetzelfde stuk. Naar huis gaan bij vorst en
wind, om elf, twaalf uur, terwijl men toch
sanderavonds tijdig op 't uur of werkt-
plaats present moet zijn. Dan de laatste
repetities in hall of helemaal niet ver-
warmde, holle, overgotte zalen tot soms
laet in den nacht, terwijl anderen
sokkertes bij de kachel zitten. Deze be-
noedingen, een paar uit zeer veel andere,
mogen buitenstaanders er van overtuigen
hoeveel offeringsgeest vereischt wordt
van tooneelhebbertij, die toch uitsluitend
niet looflijk doel nastreven: hun mede-
burgers kunstgenot te verschaften en hun
sinnak te louteren en te veredelen.

— Dit alles geldt dan nog voor de eigenlijke

opvoering, die de bekroning is van een
werk, dat sinds weken en weken in voor-
bereiding was. Slechts weinigen kunnen
gissen welke zware taak op de schou-
ders rust van den tooneelmeester, eener
dilettanten-vereeniging. Hij zelf is meestal
jemand, die zich door eigen studie ovel-
door bijzonderen aanleg voor het tooneel,
opgewerkt heeft tot den vertrouwensoep-
ster, waarmee zijn makkers hem bekleden
hebben.
De moeilijkheden beginnen voor hem
met de keuze van het stuk. Past het voor
het publiek, dat de vertooningen gewoon-
lijk bijwoont? Kan hij met spelers, waar-
over hij beschikt, de rollen op besnoeiijke
wijze bezetten? Zal de kas der maatschap-
ping toelaten de rollen te spelen? De vraag
die hij moet beantwoorden alvorens den
tooneelmeester te kiezen, is: Hoeveel kan
hij daarna bijkijken en hoeveel moet hij
betreft de rolverdeling, opdat niemand
zich gekrenkt voele. Dan nog
eerst begint de eigenlijke instudering van
het stuk.
Wat hierbij van den tooneelmeester
geveerd wordt is niet te zeggen in een paar
woorden: de moeilijkheden zijn te talrijk
en te verschillend om er over uit te
wenden. Laat ons alleen zeggen dat hij het
stuk moet interpreteren, om het volgens zijn
opvattingen te laten spelen. Daar hij in
hoofdbekeringen zeer dikwijls te werken
heeft met weinig gevormde werkers, kan
men zich een flauw denkbeeld vormen
van het geduld en de groote dosis zelfbe-
heersching die hij moet bezitten. Daarop
volgen weken lang, bij koude, regenachtige
winteravonden, vermits de vertooningen
niet in de winteravonden plaats vinden,
de herhalingen. Men rijkt en indermaats
hetzelfde stuk. Naar huis gaan bij vorst en
wind, om elf, twaalf uur, terwijl men toch
sanderavonds tijdig op 't uur of werkt-
plaats present moet zijn. Dan de laatste
repetities in hall of helemaal niet ver-
warmde, holle, overgotte zalen tot soms
laet in den nacht, terwijl anderen
sokkertes bij de kachel zitten. Deze be-
noedingen, een paar uit zeer veel andere,
mogen buitenstaanders er van overtuigen
hoeveel offeringsgeest vereischt wordt
van tooneelhebbertij, die toch uitsluitend
niet looflijk doel nastreven: hun mede-
burgers kunstgenot te verschaften en hun
sinnak te louteren en te veredelen.

Het is dan ook te verwonderen, dat, op
kleinere plaatsen vooral van wege open-
bare besturen dilettanten-gezelschappen zoo
weinig financieel aangenomen worden,
waar toch door dergelijke vertooningen
zoo veel goeds kan verricht worden, op zede-
lijk en kunstgewijs, er was een tijd in onze
geschiedenis dat de redelijke kunstkaars,
dank zij hun tooneelopvoering zich zachten
verzeegen in den steun en toelatingen der
hoogeplaatste en machtigste persoon-
lijkheden. Die belangstelling is overgegaan
op de maatschappij voor voetbal-matches,
voetbal-partijen en wielrijdersverreken. Sport
en amusemen hebben het spanen en circusen
en kleine gezelschappen vervangen. In hoeverre
zulk een verandering is voor de vermeting van
volk mogen anderen mitmaken.

— Het ware echter wenschelijk in deze de-
mocratische tijden, waar elke partij de
zake «volksverreken» in haar schied
heeft geschied, eens te overwegen welke
machtige invloed er niet dat doet van toe-
neelmaatschappijen kan uitgegaan. Enns
bezoeken dat langs die zijde iets: herkenne
valt, wat niet kan betwijfeld worden, dat
van de verantwoordelijke personen al het
aangelijke doen om de maatschappijen toe
te laten zich aan hun grootsche taak te
vrijen, zonder verplicht te wezen dikwijls
de mooiste pannen te moeten opgeven, bij
gebrek aan geldelijke middelen.

— Julius! riep Laurentina nagedaan,
hoe gaarne vergaaf ik u eenne daad, die ware
het noodig, mij slechts te meer van uw
liefde zou overtuigen; maar denk aan
Orsino!

ORSINO
DE BANDIET
DRR
ROTSVESTING.

— Ik wist niet; mijne oogen waren duister,
mijne zintuigen als een maaltroom, ik
staarde op uwen brief, dien de onstelste
waard mij bevend overrijkte, zonder dat ik
nog wist, wat ik in de hand had. Signor!
sprak hij eindelijk, die bringer dezes schijnt
haast te hebben. De waard moet mij nu we-
zenlijk als een krankzinnige beschouwen
hebben, want nauwelijks had ik uwen brief,
met eenen vluchtigen blik doorloopen, of
plotseling uit mijnen staat van wanhoop
tot uitzinnige vreugde overlaande, vloog ik
met den uitroep: Man, man! bode des he-
mels! den waard om den hals, zodat hij
om hulp begon te roepen. Dit bracht mij
tot mij zelve en eenige grondstukken,
welke ik hem in de hand drukte, hem tegelij-
kend de wiesvinger op den mond legenden,
deden den angst van den waard spoedig
verdwijnen. Gij kunt begrijpen, Laurentina,
dat ik nog dienzelfden avond op reis
ging.
— Uw onverstandige drift, beste Julius!
laat mij niet toe hieraan te twijfelen; doch
om onze liefde wil, poog uw karakter te
bedwingen.
— Vergeef, vergeef het mij, Laurentina!
riep de graaf, maar hoe kan ik bij een dergelij-
ke gebeurtenis denken... bedaarde hij?
Neen, meinsje, dan moest dit gloeiende hart
u niet bezinnen.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Geldtrafik in Fransch-Noorden.
TIs voor rekening van Duitschland.
Sedert geruimen tijd werd in Fransch-
Noorden een trafik gedaan in Fransch-
guld, zilver, nickel en brons. Vanaf
de maand Maart laatst, werd voor zulk trafik
bijna week voor week een aanhouding
gedaan. Zulks gaf natuurlijk aanleiding tot
een grondig onderzoek. Verscheidene per-
sonen werden bewaakt, onderhoort, uitge-
vraagd en alzoo kwam men te weten, dat er
eene heele benke in 't spel gemoed was in
dat die benke werkte voor rekening van
Duitschland.

Voorz. kon men de eenzelvigheid vast-
stellen van den hoofdman der benke. Het is
zeker Jozef Delamotte, een Belg, die zich
echter weinig in Frankrijk waggde. De man
is woonachtig in de West-Vlaamsche ge-
meente Crombeke. Al de grensposten wer-
den verwittigd en de nummerplaat van zijn
auto medegedeeld. Toch slaagde Delamotte
er in Frankrijk binnen te geraken. M. Blan-
chard, commissaris d'r vliegende brigade
van Rijsseel, achterhaalde echter dat de traf-
ikant zich te Auchel (Pas-de-Calais) be-
vond, waar een zijner medeplichtigen een
belangrijk zaakje afgehandeld had.

Wanneer de politie te Auchel meende in
te grijpen, reed Delamotte precies met zijn
auto weg. Men riep hem toe te stoppen,
doch in de plaats te gehoorzamer, zocht hij
met verdubbelde snelheid te ontkomen. De
politie zette hem na per auto en haalde
hem in langs de kanten van Haecroek.
Onder bedreiging der revolver gaf Dela-
motte zich over. Men vond in zijn auto een
koffer, gevuld met Fransche muntstukken.

De benke werkt als volgt:
De leden loopen de dorpen af, gaan op de
noeven en op de markten en vragen pas-
santen voor banknoten, mits een premie
de verschijft naar gelang er sprake is van guld,
zilver, brons enz. Die leden brengen hun
buit aan een «onderoverste», die het me-
taal bezorgt aan zijn «overste». Op die
wijze geraakt het guld in Frankrijk in
Belgie, van hier in Holland en dan in
Duitschland. Miljoenen zijn dien weg op-
gegaan. Het onderzoek wordt voortgezet en
tot hertoe zitten een 30-tal betichten achter
grondel en slot.

ZWEDEN.

Geheimzinnige misdad.

Sedert twee maanden volgt gansch Zwen-
den met adembloose spanning het onderzoek
naar een geheimzinnige misdad.
In April bemerkten matrozen die in een
bootje de haven van Stockholm overstaken,
het lijk van een zeer jonge vrouw in een
pak gewikkeld. Het lijk droeg niet de min-
ste sporen van geweld. Een stuk van een
bestanden dagblad gaf eenige aanwijzingen.
De politie stelde een onderzoek in aan
soort van het schip «Kalevipoeg», dat den
dienst waarnaemt tusschen Riga en Stock-
holm.

Op het bed van een scheepsofficier, zekere
Sergo, ontbrak een laken en het lijk
van het slaachter was in een laken gewikkeld.

Na langen tijd ontdekt te hebben legde
Sergo bekendmaking af.

De jonge vrouw was zekere Wally Ten-
chio. Sergo was acht jaren vroeger verloofd
gewest met Wally, die hij in Island had
leren kennen.

Later liet het meisje zien verleden door
een Duitschen bankier, die er met de trouwe
en met haar naar Berlijn verrok.

Niet tegenstaande haar weerloze leven
verloofte Wally echter haar verloofde, den
matroos niet.

Reente maanden geleden verliet hij de
echtelijke woning, kwam naar Estland en
smeeke Sergo haar vergiffenis te schenken.

Sergo weigerde. Maar bij elke thuisvaart
overtuigde mij reeds, dat gij van nu geluk
ontrecht waart. En nu, mijn zoon, het
vaderhart kent slechts liefde en vergeving.
Loud op, vader! riep ik, eene schrede te-
rug springende, uwe woorden doelen mij,
ik ben uwer liefde niet waardig! en te gelij-
k ontvond het Vreeselijk verdoemen, dat
ik eenmaal in mijne borst had opgedragen,
mijne lippen. Julius, sprak nu mijn vader,
eene dergelijke verdenking is griedend:
immer zou ik uwas genoot geweest zijn,
mijne toestemming te geven tot uwen een-
mal met de dochter ons roovers, al hauee zij
al de aardsehe denngen in zich verbergd;
maar ook nummer zou ik eene onschuldige,
die hoer en edeler dacht dan u, zou wreed
vervolgd, veel min mijn egen kind
ermittende dood als met ware in de armen
geworpen hebben; doch het is geschied, er
is vergeven, mijn zoon! riep hij, mij open-
kende en aan zijne borst klemmende.

— Welke ouders, Julius! riep het meisje,
door hare aandoeningen overstelpt aan zijne
borst zinkende, welke ouders heeft de Al-
goede ons geschonken! een geluk als het
onze, moet dat der hemelgenen nabij kom-
men!

De zilveren stralen der maan, die zich nu
in de glazen van het luthuis spiegelden,
deden onze geliefde openkeren, dat de on-
verduidelijke tijd, ook bij het grootste,
was het reinste geluk, zooder om te zien zijnen
weg vervolgd, en arm in arm gestrengeld,
wandelden zij onder het prachtig gewelste
des blauwen met schitterende sterren be-
zaaiden hemels, naar de villa terug.

De graaf en de gravin, reeds eenige oogen-
blikken tehuis gekeerd en door de beuden-
gen van Pansano's komst onderrecht, ont-
vingen hem met eene hartelijke gulheid.

XVII

De zon die bijna de middaghoogte bereikt
had, werd plotseling door zwarte wolken

stond Wally hem op te wachten, maar de
man bleef hardnekkig.

Op 18 Maart verliet de «Kalevipoeg» Riga.
Er waren geen passagiers aan boord.
«s'Avonds, vertelt Sergo verder, kwam
ik in mijn kabin en stak het licht aan. Een
vreeselijk schouwspel deed zich aan mij
voor: Wally lag dood sedert verscheidene
uren, op mijn bed uitgestrekt. Zij had uit
liefdeverdrift vergif ingenomen. Ik was
radeloos en vreesde beschuldigd te worden
van moord, ik verborg het lijk onder mijn
bed, doch daar het in staat van ontbinding
kwam wierp ik het 's nachts in zee, aan
de Zweedsche kust. Door het toeval kwam
het lijk in de haven.»

Het onderzoek bevestigde, dat Sergo de
waarheit verteld had. Sergo werd vrijgesproken.
Maar plotsling kwam een nieuwe ge-
heimzinnige gebeurtenis de zaak weer
vertoebelen.

Op 7 Juni kwam een genesheer uit Riga
verklaren, dat de echt Wally Tenchio zich
in het schip bevond in zijn kluik. De
bewijzen die hij heeft zijn onbetwistbaar.
Deze twee men dood meende, leeft.

Welke vrouw heeft men dan uit het water
opgehaald? En welk belang kan Sergo
er bij hebben de politie op een dwaalspoor
te brengen?

De beste speurtochten van Zweeder span-
ten al hun krachten in om dat geheim te
onttrafelen. En intusschen is Sergo weer
aangehouden.

ENGELAND.

Een benauwde toestand... in een
koelkamer.

Hoevel een koelkamer in dagen van hitte
een begeerenswaardig oord schijnt te zijn,
kan men ook van het goede teveel krijgen.
Dit ondervond een bediene van een cafe
in Liverpool, die, toen hij in een koelkamer
aan het werk was, plotseling bemerkte, dat
hij opgesloten was. De deur was achter hem
dicht geslagen.

Aankomelijk beschouwd hij het geval
niet ernstig, doen hij op de elektrische
bel drukte, welke zich in de koelkamer be-
vond, en niemand hem kwam verlossen (de
bel werkte niet), begon hij den crast van
zijn toestand in te zien. Slaan op de stalen
deur van 50 cm. dikte zou niet gehooft wor-
den en de hoop, dat zijn kreeten tot buiten
zijn klot verhoofd zouden dooringen was
al evenzer ijdel.

De opgesloten greep, dat hij het in
een temperatuur onder vriespunt, niet lang
zou kunnen uithouden. Hij wakkede zich
zoo warm mogelijk in en legde zich teer
om te wachten of men hem zou bevrijden.
Na een halfuur kwam een andere wer-
kman in de koelkamer en vond daar den
gevangene in een toestand van uitputting.
Men verwacht, dat hij in drie of vier dagen
weer hersteld zal zijn.

AMERIKA.

366.666 dollar per oerweg.

De rechtbank van New-York heeft den
Amerikaanschen grootbezitter, Ch. L. Lott,
veroordeeld tot het betalen van 3.000.000
dollar ruim 20 miljoen franck schone ver-
goeding aan zijn vrouw. Deze had haar man
door het gerecht gedaagd wegens het toe-
dienen van drie klappen om de ooren.

De rechtbank heeft dus den prijs van
ieder oerweg op 366.666 dollar bepaald.

Gemengde berichten

Een gelukkige lap.

Een verkman van Verriers had gansch
de reeks 179.922 der eerste lening van de
Verwoeste gewesten 1921, gekocht. Bij de
laatste trekking dezer lening won, so als
men weet, nummer 18 dezer reeks 250.900
fr. en nr. 2, 100.900 fr.; mrs 1 en 15 50.000
fr. en de zestien andere nummers der reeks
zijn met 250 fr. uitkeerbaar.

De werkmán, die voor anderhalve maand
de reeks gekocht had, wint al deze loten!

verluisd, de hitte was drukkend, alles
scheen een naderend onweder te voorspel-
len.

Twee pelgrims, in grove mantels gewikkeld,
die voor een gedeelte hante geloofsa-
trekken bedekten, sloegen de populier na-
bi, die naar de villa Traasno geleide,
zij verlangden eene schuilplaats, voor het
opkomend onweder te vinden.

— Ha, loofte Gjespar! sprak een der
pelgrims, die hij zijn koflossien makker,
veel overeenkomst had met Davit, zooals
hij tegenover Goltah wordt afgebeeld, de
kapelklok luidt, het uur mijner waak is
nabij!

— Ja!... maar ik ben beducht.

— Vrees niet! ons heilig gewaad ver-
schafft ons eenen zekeren toestand; het
ovrige zal slechts het werk van eenen oogen-
blik zijn.

— Toegestemd wat de uitvoering betreft;
maar de gevolgen?

— Indien ik slechts mijn doel bereik, zijn
deze mij onverschillig.

— Maar met uw welnemen...

— Geene aanmerkingen. Is honderd se-
quinen u niet genoeg, gij zult er duizend
hebben!

— Die som is niet te verachten; echter
dient men te leven om er genot van te heb-
ben, en ik vrees...

IN 'T RIJK VAN DEN DOOD.

Ziektekiemen, bloedkas enz.

Te Oberursel nabij de Rijngrens, rijst het
apotekersgesticht van Wilhelm Gans op de
helling van den Taunusberg. Bij duizenden
letters wordt het Wassermann-scem er ge-
reeld gemaakt.
Per maand worden er 500 cobays en
1.000 witte muizen geofferd voor het heil
van het menschedom. Canadische ranteleze-
worden er per week 30 tot 40 liters bloed
afgetapt, maar stellen het er niet slechter
om. Eene Canadische meier, Lasepennaud,
heeft alzoo al 2000 liter bloed gegeven, het-
geen getuigd wordt op een certificaat dat
aan een wand hangt.

In een zwarte kamer zondert vreesers, die
den naam draagt van kamer der vreesdaks,
worden de kinnen van die vreeselijke
ziekten bewaakt. In dichtgevoerde kassen,
allemaal nevensaan, staan de leden van der
chora, pest, typhus, tetanus, enz. De over-
terring verstreiden een geur berisemd aan
dien der jauchten. Andere kamers blij-
ven eeuwig gesloten voor ongenieten,
omdat er geheimen in bewaard worden.

Er is dan nog een bijzonder griezelige
kamer, waarin glazen borden de meest-
verschiedene menscheijke organen in alcohol
bewaard worden. Men vindt er ook 230
doosjes, bevattend het stof van organen,
Vijf milligram ervan is voldoende om de
kintekentes van tering of kanker aan te ge-
ven.

Gruwelijke vonds.

Een visscher die de Hudson rivier op-
vaarde, zag iets drijven op de oppervlakte
van het water. Toen hij nabijbij was ge-
komen, stelde hij met ontstelens vast dat
het de lijken waren van twee jonge vrou-
den die elkander nog omstrengd hadden.

In het dooierhuis gebracht werd de een-
zelvigheid der drenkelingen in vastge-
steld. Het waren doezelfde twee meisjes die
over eenige dagen uit het Stads-hospitaal
der Hudson rivier door voorwaarde, wa-
ren ontslagen geworden. Eenige dagen te
voren had men een gedeelte hunder
bovenkleding bij den oever van den stroom
vinden liggen alsook hun handtasche
waarin een briefje werd aangetroffen; werk
vermelde dat zij zich gezamenlijk gingen
om het leven te brengen.

Dit droevige einde is nogmaals een bewijs
van het geveilig einde verwaarsloofde opvoe-
ding en van slecht gedrag.

Een menschenvriend.

Een drukker van Londen met name
Tibbie, is voor levenslang in termijn, ver-
stuurder benoemd van een gasstufus der Eng-
elsche hoofdstad. Deze man is een ware
menschenvriend. In meer dan 41 verschillende
gevallen heeft Tibbie meer dan een pint
van zijn bloed laten aftappen voor de red-
ding van zieken, die enkel door de oede-
roverlapping konden genezen worden.

Ter gelegenheid van 's Koninges vierjaar-
dich verschen Tibbies naam in de lijst der
Decoraties. De burgerlijke mede van het
Britsch Empire werd hem verleend voor de
uitstekende diensten, door hem bewezen bij
de redding van menschenlevens.

In de gasstufus wordt gewonlijk voor
eene bloedaftapping 5 gramas betaald. Tib-
bie heeft altijd elke bloeding gewaarderd
sedert 5 1/2 jaar is hij altijd bereid bij
dergelijke operaties zijn bloed te geven.
Het is om die reden dat de eene minister
aem en eigenhandigen brief van yolkwen-
saring heeft gestuurd, en dat de Koning-
in-der, voorzitter van den gasstufus, hem
benoemd heeft tot bestuurder van het gas-
stufus.

De talrijke gezinnen op reis.

Nu het prachtige weder herveld en de
tijd gekomen is, dat elkien op een graaf,
vindt een contracter het niet onmatig even
te wijgen op de Limburgse waaierde de
gunstige gepaard gaan, welke tegevoerd
zijn aan de kroostrijke gezinnen op per

pelgrims met dofte stem, terwijl zijne ge-
hoede houding eene hevige gevoelensbe-
weging aanduidde, die dag zou naar de gemin-
van de graaf doen zij! Neen, Gjespar!
vind ik mij in u bedrogen, mijn arm
is sterk genoeg mij eene waak te verschaften,
die reeds te lang verstoelen te dikwijls
verpield werd.

— Ondat gesprek de kapel veranderd
ziede, werden onze pelgrims nu weidra
dicht later de kleinste der twee tegen eenen
manieren pilaar in de nabijheid van het
kooz zag post vatten; zijne afkerende
zwarte oogen, bijna het eenigste, dat van
zijn gelat zichtbaar was, waken strak ge-
vestigd op de plaats waar Laurentina in
eenen kostbaren bruidstoot, zevens den
graaf Julius Pansano, op wit afdruipen kas-
sen voor het altaar gekneld zat.

De rechterzijde van het kooz was bezet
door den hertog Alexander der Meicis, de
graven Pansano en Desmet en vele der
edeleste Florentijnen, terwijl de hertogin
met haar gevolg en de twee gravinnen-moeders
aan de tegenovergestelde zijde ge-
plaatst waren.

Overigens was het ruim en prachtig ver-
sierende kerkgebouw nauwelijks groot genoeg
om de van alle kanten toegestroomde men-
igte te kunnen bevatten.

Al dit hem onringende scheen echter den
kleinen pelgrim onverschillig; gerurende
het grootste gedeelte der plechtigheid stond
hij even onbeweglijk als het marmer
waarop hij leunde; toen echter de Aarts-
bisschop van Florence op het pant was het
huwelijk in te zegenen, klapperden de tan-
den des pelgrims tegen elkander, zijne
oogen fonkelden, zijne leden sidderden, en
plotseling sprong hij als een tiger uit zijne
hinderlaag voorwaarts en bandde zich
eemen weg door de toeschouwers.

Ach! gilde Laurentina en zij sprak niet
meer. Door den dollen des pelgrims in de

Elk kroostrijke gezin dat minstens vier
kinderen telt, beneden de 18 jaar, geniet
van een vermindering van 50 l. h. per lid in
2 en 3e klas, uitgezonderd echter den der
leden die zijn reiskaartje zonder de minste
vermindering moet betalen, de welke prijs
dus...

Waarom is het nu noodig dat twee per-
sonen van hetzelfde gezin samen reizen om
de vermindering te bekomen? Hierop zal
men antwoorden dat het is om de reizen
in groep te begunstigen. Heel dikwijls
moet een enkel lid der familie, buiten de
gezamenlijke reises om, een reis onderne-
men, of ook nog verscheidene leden derzelf-
den dag, doch in verschillende richtingen.

Men ziet dus dat hier een gunstige wij-
ziging aangebracht zou kunnen worden,
daar de leden der kroostrijke gezinnen in
laatst vermeldte gevallen niet van de ver-
mindering genieten.

Wat ons nu werd de ouderdomsgrens om
recht te hebben tot de vermindering op
18 jaar bepaald? Op dezen ouderdom is het
kind, (uitgezonderd echter in de arbeiders-
gezinnen) nog ten laste zijner ouders; het
is dus niet meer dan recht dat het ook nog
van de vermindering geniet.

Het werd al zoo dikwijls gezegd en op
alle tonen werden hier over klachten geuit:
het is nog tijd dat de kroostrijke gezinnen
eindelijk eens ernstig begunstigd worden.
La waren zij het niet die in oorlogstijd het
meest beproefd waren?

Wanneer zal het beheer der spoorwegen
deze zaak eens ernstig bestuderen en eene
meer logische regeling toepassen?

Een gevaarlijke medereiziger in de lucht.

De bestuurder van een Engelsch vliegtuig
dat uit Bourget vertrokken was naar Lon-
den, is moeten dalen te Saint-Inglevert,
nabij Calais, om er een passagier te ont-
schepen wiens gedrag al te zeer op de zenu-
ven van den piloot werkte.

Die reiziger had reeds verscheidene malen
het doortje der cabien geopend, met het
inzicht eenen kijkje te gaan nemen op
een der vleugelen van het vliegtuig.

Alhoewel de vlieger niet zijn klant reeds
enige malen had aangerand ziedt binnen
te houden en hem verzekers dat dat de
licht buien te zwaa was, wilde de moed-
willige medereiziger maar «mordicus» on-
geschinder t panorama beschouwen, en
wilde zich telkens weer aan zijn gevaarlijke
aerologische oefeningen wijden.

Dan vond de vlieger niet beter dan
naar te dalen en zijn reisgenoot op vasten
grond te zetten te Saint-Inglevert, teneinde
te beletten dat de man tegen zin en met
schrikkelijke gevolgen zou landen.

Een doodsprong.

Mrs Anna Sheff, van Chicago, wierp zich
uit een venster van het H° verberg van het
Sheridan Plaza Hotel. Haar lichaam kwam
terecht op den harden cementvloer van het
gaupad, waartegen het letterlijk opspet-
terd werd door de kracht van den val.

In Londen, dooringen waren oogen-
tingen van het drama en weldre stonden er
zoo vele menschen ter plaatse, wat het lijk
der rampzalige vrouw lag, dat de strem-
ning der straat een halve uur duurde
voorleer de politie deze opnieuw kon vrij
krijgen.

Een uur voor zij de wanhopige daad
pleegde had Mrs Sheff haar drie maanden
old zontje nog vurig omhelst, wijl zij het
toevretouwde aan de zorgen eener zieken-
dienster Terzildier zelf zede zij, aan deze
dat zij voor enge oogblikken eene ge-
meenvrouw ging bezoeken. De ziekendien-
ster die smis de geboorte van het kind Mrs
Sheff verzorgde, daar deze zעה, aange-
daan door eene soort van zenuwzwaakte
koesterde niet de minste argwaan en liet
haar gaan. Enige stonden voor zij den do-
delijken sprong maakte, had Mrs Sheff nog
pfeer natuurlijke wijze gesproken tot een
beambte van het hotel, die haar had zien

borst getroffen, zonk zij bij het altaar
neder.

Een brief van afgrizen aan duizenden
menschen te gelijk ontvloegen, deed het kerk-
gebouw drenten.

— Monster der hel! riep Julius, die
op het oogenblik dat de monnik bij de
toesprekende verwarring pogde te ont-
schieden, hem met den stro greep en met
zoo veel kracht een dollen ontwor, dat hij
bijna de muur, die denzelven vast hield,
niets had afgedruard.

— Hou op, mijn zoon! sprak de Aarts-
bisschop, met een hand den arm terughou-
dende, vermede de verwoeste graaf den
doll, nog met het bloed zijner bruid ge-
vertd, ophief, gereed dien den moorder
naar in het hart te ploffen. Hou op, mijn
zoon! bekyk den altaar des Heeren niet
met het bloed eens booswicht.

Deze vernaming deed Julius voor het
oogenblik zijne wraak verschuiven; maar
niets kon zijne woede en wanhoop tot be-
daren brengen.

— Moordenaar! gilde hij, met den woest-
ten blik eens waanzinnigen, terwijl hij met
eenen